

Către Președintele și Vicepreședintele UNITER,

Îmi doresc să fac parte din Senatul UNITER, în speranța că pot fi de folos printr-un mod de a gândi echilibrat și temperat. Sunt o persoană care preferă să acționeze constructiv și care crede în dialogul dintre generații. Totodată, sunt conștientă de faptul că un suflu nou poate aduce avantaje în multiple contexte. Mă mâhnește faptul că, uneori, UNITER este percepută drept o instituție închisă și e privită cu neîncredere. Nu am agreat niciodată schimbarea de dragul schimbării. Cred că progresul nu constă doar în obsesiv invocata schimbare, ci în înțelepciunea de a găsi proporția justă între noutate și conservarea valorii. Conservarea a ceea ce funcționează deja.

Ar fi absurd să pretind că am un portofoliu de programe sau proiecte care vor îmbunătăți, ca prin minune, starea teatrului românesc. Nu am. Simt, însă, că intuiesc o direcție care poate fi favorabilă breslei noastre. O direcție aparent simplă: pentru început, „să vorbim ca oamenii”. Să ne ascultăm unii pe alții. Apoi să fim creativi împreună. Am depășit vârsta poziționărilor radicale. Astăzi cred în dialog, în deschidere, în solidaritate și, mai ales, în încredere reciprocă. Eu am încredere și în generațiile anterioare și în cele foarte tinere. Am încredere în competența fiecărei „tabere” și, mai ales, în întâlnirea armonioasă și productivă dintre ele. Oamenii au nevoie să se simtă reprezentați. Și mi-ar plăcea să fiu unul dintre mesagerii generației mele. Un mesager onest. Care semnalează probleme, care caută soluții. De fapt, dacă stau să mă gândesc, îmi vin destule idei concrete despre ce s-ar putea face. Despre ce aș putea face.

Cred că e nevoie de mai multă atenție asupra felului în care teatrul poate interveni în educație. Nu consider că aceasta este o obligație, nici măcar o datorie. Dar, dacă tot avem posibilitatea de a face asta, de ce să nu ne folosim șansa? Nu mi-aș dori ca tinerele și foarte tinerele generații să fie educate doar în școli și biserici.

Aș investi timp și energie în crearea și dezvoltarea unor contexte care să sprijine tinerii regizori, dramaturgi, scenografi, coreografi, lighting designeri, sound designeri, video designeri. Pentru actori există Gala Hop – Gala tânărului actor. Însă e nevoie de un program similar sau de extinderea celui deja existent, astfel încât să fie integrate și celelalte categorii ale breslei teatrale.

Mi se pare esențial să existe diversitate în cadrul unei uniuni deja emblematice. Cred că e necesar ca UNITER să fie reperul principal al întregii bresle. Să unească oamenii prin dialog și să-și apere standardele de evaluare. De aici, ajung, în mod firesc, la criteriul valoric, pe care îl consider superior oricăror altora. Înțeleg, totodată, și necesitatea reprezentativității, dar până în punctul în care aceasta se transformă în discriminare pozitivă exagerată. Consider că meritocrația trebuie să guverneze. În același timp, știu că este greu de definit și implică inevitabil o doză de subiectivitate. Tocmai de aceea cred că meritocrația trebuie să lase loc și reprezentativității.

Ajung la inevitabilele subiecte devenite, din păcate, clișee, din cauza invocării lor în tot felul de contexte și cu tot felul de alte scopuri decât solidaritatea reală. Da, trebuie să ne orientăm asupra tinerilor și să nu-i blamăm! Trăim într-o perioadă în care tehnologia schimbă profund felul în care tinerii cresc, învață și se raportează la cultură. Tocmai de aceea cred că avem responsabilitatea să-i însoțim, nu să-i judecăm. Și să nu generalizăm. Există vârful ale fiecărei generații.

Și, dacă tot am decis să nu evit clișeele, cred că în UNITER e nevoie de entuziasm, energie, dorința de a cunoaște, de a urmări evoluția teatrului la nivel internațional, de a gândi inovator și original, de a oscila permanent între conservarea tradiției și alinierea la noile tendințe. Cu puțin optimism, cred chiar în posibilitatea trasării unor noi tendințe.

Și, nu în ultimul rând, cred că e nevoie de forță psihică și reziliență, de discurs puternic și convingător, de curaj, pentru a putea reprezenta întreagă breaslă a teatrului

românesc în fața politicului imprevizibil și mai mereu dezinteresat de noi. E nevoie de energie vitală care să întrețină bătălii lungi prin care să ne cerem și să ne apărăm drepturile. Și demnitatea.

Îmi asum această candidatură cu entuziasm, responsabilitate, poftă de muncă și speranța că se poate.

Cu considerație,
Ada Lupu